

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΛΑΚΟΥΡ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ραούλ Ντυθάλ περνούσε τραγουδώντας ανάμεσα στους βράχους και στα φύκια της άκτης. Ήταν εθιμικός κι ή μοναξιά της θάλασσας με την άλμυρη μυρωδιά της πλημμύριζε την καρδιά του από μία ταράξενη εύτυχια. "Άξασφα σημάς, ανάμεσα σε δυο θράγγους που σημάτουν ένα ειδικό σπηλιάς, είδε ένα μεταξωτό υνακείο φέρεμα.

→ Μπα! Έκανε ανήσυχος. Ποιά είνε αή που δέν φοβάται μία τέτοια θάλασα...! "Ο άερας φυσάει άγρια σήμερα..." "Έρριξε μία έρευνητική ματιά στα άφρισμένα κύματα κι ένοιωσε να σούγεται ή καρδιά του. Μακρύνια πολύ μακρύνια, είδε ένα κόκκινο σκούφο στην επάνωριά. Τι τρέλλη που ήταν, αλήθεια, αή ή ή θάλασσα είχε ρεύματα κι' έτσι τά ρεύματα αυτά θά την τραβούσαν μακριά από την παραλία.

→ Ο Ραούλ δέν υπόρσσε να μείνη άπαθής μάρτυρας ενός τέτοιου δράματος. Προχώρησε λοιπόν ως την άκρη της θάλασσας κι' από εκεί άρχισε να κουνάει τά χέρια του και να φωνάζει την θεότρελλη κολυμβήτρια. "Έκείνη, "όν είδε τέλος κι' άρχισε να κολυμπάει πρὸς τό μέρος του. Μά τό ρεύμα της θάλασσας ήταν πτό δυνατό και την έπαιρνε μαζί του στ' άνοιγιά. "Ο Ραούλ γλώτισσε έσπρηνικά μπροστά σ' αυτόν τόν κίνδυνο. "Επειτα, γδύθηκε άμέσως κι' έπεσε στη θάλασσα. Σε λίγο ήταν κοντά σ' τήν άγνωστη έκείνη κολυμβήτρια.

→ "Άδικα κουράζιστε, δεσποίνες... της φώναξε. Τά ρεύματα έδω είνε πολύ Ισχυρά.

→ Μπα! Δέν φοβήθηκα ποτέ μου! τού άπάντησε έκείνη μ' ένα ήσοσπρό γέλιο.

→ Ναί, αλλά όποιος είπα, τό ρεύμα της θάλασσας έδω πέρα είνε πάρα πολύ δυνατό! της φώναξε πάλι ή Ραούλ. Ξέρω καλά αυτά τά μέρη. Μήν παίζετε με τόν κίνδυνο! Βλέπετε; Έίσαστε κουρασμένη... Ξαπλώθητε κι' άφήστε να σάς πάρη τό ρεύμα. Όπως κάτω κι' έγώ. Θά μάς πώη έτσι σ' ένα μικρό νησάκι, όπου θά μπορούσαμε να ξεκουραστούμε...

→ Αλήθεια; Έκανε έκείνη, νουφώντας πὸς δέν είχε πειτά δυνάμεις. Πάμε λοιπόν σ' αυτό τό νησάκι...

Κι' άρχισαν να κολυμπούν, ό ένας κοντά στον άλλο, εύχάριστα, γρήγορα, με μία παραξέννη γαρά στο πρόσωπο. Σε λίγο έφτασαν σ' έναν πλατύ θράγγο που έμοιαζε σάν ένα νησάκι σκεπασμένο από τη θάλασσα.

→ Ο Ραούλ κι' ή άγνωστη κολυμβήτρια πάτησαν γενά άπάνω σ' αυτό και πήσαν, λαχανιασμένοι όπως ήσαν, μία θα θέα άναστη. "Ο Ραούλ τότε κούταξε καλύτερα τη νέα. Ήταν μία χαριτωμένη έσπρηνόβια, με πρσάνα μάτια.

→ Καί τώρα; τόν ρώτησε γαμογελώντας ή νέα.

→ Τώρα πρέπει να περιμένουμε ώσπου να τραηχητή ή θάλασσα...

"Έκείνη τόν κούταξε στα μάτια.

→ Μου φαίνεται πὸς μου σώσατε τη ζωή!... τού είπε σοβαρά.

→ Χωρίς να είμαι ώστόσο κανέννας ήρωας! Έκανε παιγνιδιάρικα ό Ραούλ.

→ Ω, μά τώρα γίνεται! τού φώναξε έκείνη.

Κι' έπειτα έπρόθεσε:

→ Καίρὸς είνε τώρα να γνωισθοούμε...

"Ο νέος με μία κομική σοβαρότητα, έκανε μία υπόκλιση και της άπάντησε:

→ Μι λένε Ραούλ Ντυθάλ. Είμαι δικηνόρος και άκόλοισθος σ' ό ύπαιρνετό τών "Έξοτερκόν. Βρίσκομαι ώπρηνά με άθεια.

"Η έσπρηνόβια με τά πρσάνα μάτια βιάστηκε άμέσως να τού πη κι' έκείνη σ' ό ίδιο τόνο:

→ Κι' εμένα με λένε "Άννη Μπρεμιόν-Λερουά. Παραθερίζω έδω στό Καμπούρ με τούς γονείς μου...

→ Είσασε ή κόρη τού γνωστού θιομηγάνου Μπρεμιόν-Λερουά;

→ Η μοναχοκόρη του, άγαπητή κύριε! τού φώναξε ή "Άννη.

Ψεσπίντας σ' ένα ήχηρό γέλιο.

"Ο άερας φυσάει άγρια κι' ό Ραούλ είδε πὸς ή άμορφη σούτροφος του έτρεμε από τό κρύο.

→ Κρύαυετε, της είπε, μά δέν έχω να σάς δώσω τίποτα...

Κι' αλήθεια, ήταν σχεδόν όλόγυμος.

→ Ω, δέν ύπάρχει φόβος να κρῶσω... Είμαι συνηθισμένη σ' αυτά τά εντούς... τού άπάντησε ή "Άννη.

Σε λίγο ή θάλασσα είχε άποτραηχητή. "Ο Ραούλ κι' ή έσπρηνόβια άρχισαν πάλι να κολυμπούν, χωρίς κανέννα κίνδυνο τώρα κι' έτσι, ύστερ' από λίγα λεπτά, έφτασαν στην παραλία.

→ Μπορείτε να καμαρώνε, δεσποίνες... της είπε τότε ό Ραούλ. Κολυμπάτε με θάρρος, σάν...σειρήνα!

→ Κι' έσεις, σάν ένας Τρίταν, άγαπητή κύριε! τού φώναξε όλόχαρη ή "Άννη.

"Έκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος φάνηκε ψηλά στους βράχους, κουνώντας τά χέρια του σάν τρέλλος.

→ Είνε ό σωφρ μου! Έκανε ή "Άννη. Τόν άφησα κοντά στο άυτόκίνητο κι' ήρωα ώπρηνά, μονάχη, γιά να χαρώ λίγο τη θάλασσα. Τι θά πη τάρα πού με βλέπει μ' έναν άγνωστο νέο;

Σε λίγο, ό σωφρ ανήσυχος, ήταν κονά τους.

→ Οά νόμισες πὸς πύληκα, Ζουλιέν, δέν είνε έτσι; τόν περάξε ή "Άννη. Μπα! Δέν ήταν τίποτε. Μ' έωσα, εύτυχός, ό κ. Ραούλ Ντυθάλ.

Και τού διηγήθηκε την περιπέτεια της, παρουσιάζοντας ως ένα άξιοθαύμαστο ήρωα τόν σωτήρα της.

"Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τόν Ραούλ, τού είπε:

→ Καί τώρα, πρέπει να πάω να νηθώ. "Ελπίζω, ότι θά θελήσετε νάρθετε στη θάλασα μου. Οί γονείς μου θά χαροούν πολύ να σάς γνωρίσουν. Πρέπει να σάς εύχαριστήσουν κι' έκείνοι πού με σώσατε... Πρέπει νά σή ή!... Θά πάρουμε μαζί τό τού.

"Όσοινα, έ;

Και χωρίς να περιμένη την άπάντι του, ή "Άννη Μπρεμιόν-Λερουά, έτρεψε και γάθηέ με πίσά από τούς βράγγους.

→ Αυτό μου έλειπε τώρα! κρηνάσε ό Ραούλ. Δέν έχω καμιά βρει να πάω να κάτω τόν ήρωα στην οικογένεια της. Εμένα δέν μου άρέσουν ή έπιβείσεις αυτού τού είδους.

Κι' ώστόσο, την άλλη μέρα, πήγε στη θάλασα τών Μπρεμιόν-Λερουά. "Ο πατέρας της "Άννη τόν υποδέχτηκε έγκάρδια, με και με κάποια σοβαρότητα. Τού ήταν άγνωστος αυτός ό νέος... Σε λίγο όμως, όταν έμαθε ότι ήταν γιός έδω παλαιού συμμαθητού του, έγινε πού διαχαχτικὸς μαζί του.

→ Στην άρχή θά με πέρατε γιά κανένα τυχοδιώκτη...; συλλογίσθηκε ό Ραούλ με κάποια πίκρα.

Μά σε λίγο είχε ξεχάσει κι-όλας από τό περιστατικό και άλάσσε έθιμικα με τη χαριτωμένη "Άννη. Πάνα όμως ήταν έπιφυλακτικός και πρόσχε στα λόγια του. "Η θεσπρηνόβια κόρη τού Μπρεμιόν-Λερουά ήταν άπαρηγόρητη. Μά πὸς; Αύτός ό νεαρός άκόλοισθος, πού φαίνόταν πὸς δέν είχε περιουσία, δέν καταδέχονταν τής κάνη λίγο κόρτε; "Ήταν άρεκτό μονάχα ότι της είχε σώσει τη ζωή; Μήπως ήταν δειλός; Δίγως άλλο, αυτό θά ήταν! Κι' ή "Άννη, ένα κορίτσι πού είχε συνηθεί να ίκανοποιή όλες τις τρέλλες του, τά είχε χάσει μπροστά σ' αυτόν τόν ψυχρό νέο, πού ή-αν τόσο θελκτικός, τόσο παρβένος, τόσο διαφορετικός και ύπερήφανος απ' όλους τούς άλλους θαυμαστάς της.

→ Θέλετε να κάνουμε έναν περίπατο στον κήπο; τού πρότεινε σε μία στιγμή.

→ Εύχαρίστας, άπάντησε ό νέος.

"Ετσι ή "Άννη με τό Ραούλ θρέθηκαν σε λίγο κάτω από τ' ανθισμένα δέντρα τού κήπου.

→ Πὸς τούς θρίασκετε τούς γονείς μου; τόν ρώτησε τότε έκείνη προκλητικά.

→ Αξιολάτρευτος, δεσποίνες.

→ Καί τη μαμά; Δέν νομίζετε ότι θά είνε μία πολύ καλή πεθερά;

→ Βέβαια, Ιδανική, δίγως άλλο. "Εκτός πειά αν δέν ύπάρχουν Ιδανικές πεθερές στον κόσμο.

→ Τι περιέργος πού είσαστε! Νομίζετε λοιπόν ότι δέν θά περ-

"Ένας άνθρωπος φάνηκε ψηλά στους βράγγους, κουνώντας τά χέρια του, σάν τρέλλος..."

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Κοινοβουλευτικά ανέκδοτα. Τά πέντε λεπτά του κ. Τσιτσάρα. «—'Αράν, κύριε πρόεδρε!...» Τό άναπέφεικτο καλαμπόρι του κ. Πολύ. 'Η πολιορκία της Τριπολιτσάς και οι Μανιάτες. Τό κόλλεο του Κολοκοτρώνη. 'Ο μοντέρνος ζωγράφος κι' ό κ. Λάσκαρης. Μιά καλή συμβουλή. Τά πειράγματα του άειμνήστου Κονδουλάκη. 'Η μαγειρεία ες του Χρηστομάνου.

ΙΑ φορά, στην 'Ελληνική Βουλή, γιά νά τεθή φραγμός στό άκα άσχετο καί άπειρίστο τόν λόγον τών ρητόρων, είχε κανονισθή κάθε έπρώτης γιά νά μη βασιτά πάρα πάνω από πέντε λεπτά της ώρας.

Τού παραβιάζοντας τόν κανονισμό, άφαιρούσε άμέσως ό πρόεδρος της Βουλής τό λόγο.

Μιά μέρα μιλούσε ό κ. Τσιτσάρας, βουλευτής Αιτωλοακαρνανίας. 'Αλλά τό πεντάλεπτον έπείρασε καί ό κ. Τσιτσάρας δέν είχε έξηντίησθαι τά έπιχειρήματά του. Γύρισε λοιπόν στον πρόεδρο της Βουλής καί ζήτησε άλλα πέντε λεπτά της ώρας γιά νά μιλήσθ. 'Ο πρόεδρος όμως δέν έπιτέθετο.

—'Ακόμα πέντε λεπτά, κύριε πρόεδρε, τού έλεγε ό κ. Τσιτσάρας. Πέντε μονάχα λεπτά ακόμα!...

'Επειδή όμως ό πρόεδρος δέν ήθελε ν' άκούσθ τίποτε, πετάχθηκε ό κ. Πάπ, πού ήταν τότε βουλευτής, καί φώναξε :

—Δώστε τού ακόμα πέντε λεπτά, κύριε πρόεδρε, γιά νά κινή τό λόγο του...δεκάριζο!

Πετρόμπεη γιά τόν τρόπο πού τού φρόνιρε.

Μιά μέρα οι Μανιάτες, άπειλοπρόντες άπό τού Πετρόμπεη την έπιβουσα, γιά νά ξαναπάρτε στις προεινες τους θάλας, έκαμαν μία έστρωση καί παρουσιάστηκαν μοναχά τους στον Κολοκοτρώνη.

—Τί νά σάς κάνω, τούς είπε τότε ό παμύνητος γέρος τού Μωρηά. 'Εγώ ήθελα νά σάς ξαναστειλω, άλλα νά, αυτός ό δικός σας ένν μ' άφήνθ ό Πετρόμπεης, ό άρχηγός σας. Τό θεωρώ γιά προσβολή του, λέει, αυτό πού κάνουν, νά δίνετε τραφές στους Τσιτσάρα.

'Αμα τ' άκουσαν αυτό οι Μανιάτες, έγναν έξω φρονιάς. Μιά καί δύο λοκάον, τραβήαν στον Πετρόμπεη κι' άρχίζον νά φωνάζον καί νά ό αμαυτόφρονια.

'Ο Πετρόμπεης, μη ξέροντας τί θέλον καί γιατί φωνάζον έτσι, τούς έζωφε. Θυμωμένος δε άπο τή διαγωγή τους, σημάτευα, πηγαινα στον Κολοκοτρώνη καί τού λέει :

—Έρχεσ δίπρη, θόσορε, πού έδιωξες τούς Μανιάτες άπό τή γρομμή. 'Εγώ θα σε παρακαλώ νά τούς έδιωξεις κι' άλωσθάσω άπο τό στρατόπεδο!...

Μά ό πονηρός ό εθόδορος έκανε πώς τούς σηματοσόσε κι' άνέλαβε την άποστήρηξί τών Μανιατών άνέναντί του...Μαιωρομάχη, κρατώντας τους στό στρατόπεδο.

Κάποτε, ένας άπό τούς ήμεροσημοτάτους ζωγράφους στην 'Αθήνα, είχε άνοίξει έκδοσι έργων τόν στον εΐλαγασσό.

Τά έργα του ήσαν παράξενα καί άκα αληθινάτα λαγάνα, άπως τά χαρακτήρισε τότε ό κ. Στήφανος Σενιάκοιλος.

Μιά μέρα πήγε γιά νά ιδή την έκδοσι, γιά την όποια όλα οι φρονιτόνοί τών ήμεροσημων κριτικόν ήσαν κάνει μεγάλο θόρυβο, καί ό κ. Νικ. Λάσκαρης.

'Αμα τόν είδε ό ζωγράφος, έσπευσε νά τόν παρακαλήσθ νά ου πύ τί, γλώση του.

'Ο Λάσκαρης κίτταξε άπό δω, κίτταξε άπό κεί, δέν ήξερε τί νά πύ καί πώς νά τά χαρακτήρισθ.

'Αξήνα, σε μία είώνα, είπε ένα δένδρο κωνογύλαρο, σαν τόν ούρανό.

—Μά υπάχον γυλάρα δένδρα ; είπε στό ζωγράφο.

—'Ετσι τό βλέπω εγώ, τού απάντησε έκείνος.

—Τότε νά πάτε σ.δ...φθασιματίζο! τού είπε ό Λάσκαρης.

Στάς Σέρρας υπάχθε ένα κιάλο έστ'απόρο, τό τού κ. Σάββα Λαγγαλή. Τό έστ'απόρο αυτό έχι μία έπιγραφή μεγάλη, πού ρομει τά έξής :

εθε μου, γυλάε με άπό τού...φίλος μου, γιατί άπό τούς έχθρούς μου φυλάγοσι μονάχος μου.

Νά συγκαταλέγονται, άραγε, στους φίλους τού κ. Λαγγαλή καί ά...καλά α του, οι τραγοντες βερεσά ;...

Μιά φορά, κάποιος λόγος, κατηγορήν τις έπαρχίες της 'Ελλάδος ως πληρεπείς καί άνοσηφρόνες, έλεγε μαρομάνιος :

—Τό μόνον ύποτιμον μέρος της 'Ελλάδος ένν...οι 'Αθηνα. Καί τό χειρότερο μέρος τών 'Αθηνών, ή πλατεία τού Συνάγματος...

—Πού μέρος της 'Αθήνας προτιμάς ; τόν ρώτησε τότε ό μακαρίτης Κονδουλάκης, μανιακός λάτρης πού Συνάγματος καί αθμεμονός θυμιάν τού Ζαχαράτου.

—Την 'Αλωσία!... απάντησε ό λόγιος.

—'Ερχεσ δίπρη, τού είπε ό Κονδουλάκης. Σωβ...χρειάζεται!

'Ο μακαρίτης Κ. Χρηστομάνος, ό άποός άνοσηφρόλοθε μεγαλεία καί πόνητος γιά τόν έπαιό του καί ό άποός πήγαινε καί παζάροσε έλαλα μεγάλης άξίας στη Βενετία, χωρίς νά έχη πέν άρα στην τούτη του, έτο άπόός καί μόνον γιά την εχαρίστησι της στιγμής καί την ιδέα του παζαροσίντας, γινόντουσαν γιά μία στιγμή δικά του, έλεγε κάποτε, μαροσσιτεία καί αροσοσάρα :

—'Εξω όρα τή ; μαγειροσισ.

—Γιατί τόσος ; τόν ρώτησαν.

—Νό, μία ή άποία...φείγει άπό την άπορησία μου, μία ή άποία φοχεται καί μία ή άποία μένε προσοριστός, άποου νάρθη ή νεά!...

Ρώτησαν κάποτε τόν Κολοκοτρώνη : προσόντα πρέπει νάχη ό καλός πολιομής.

Κι' ό Γέρος τού Μωρηά άποκρίθηκε :

—Μάε άποός καί πόδια λαγού!...

—Γιατί πόδια λαγού, καπετάνι ; τόν ξαναρωτήσανε.

Κι' ό Θεοδοφός απάντησε :

—'Οχι γιά νά λακάθ βέβαια, μαροσσιτά στους Τσιτσάρα, άλλα γιά νά τούς κινήσθ, νά τούς προφτάνη καί νά τούς κόβθ τό κεφάλι με τό σταθί του!...

Νά κι' ένα έπισόδιο, έντελειός άγνωστο, της 'Ελληνικής 'Επαναστάσεως, άνωσθ ένωσ σήμερον άπό στόματος εις στόμα :

'Όταν, σπό 1821, οι 'Ελληνες πολιομοσθησαν την Τριπολι, πολλοί Μανιάτες, έμειλωσμένοι στην πύνα πού ήσαν οι Τσιτσάρα, πήγαιναν κρυφά τή νύχτα, κάτω άπό τό φρούριο, καί πάλιν λούσαν στους πολιομοσμημένους τρώφιμα, σε τιμές άκρίβοτάτες. Κι' έτσι γίναν χροσάρα.

'Ο Κολοκοτρώνης, άμα τό έμαθ' αυτό, μετακίνησε άπό έκείνο τό μέρος τούς Μανιάτες καί τούς έβαλε σ' άλλη θεία, ώστε νά μη μαροσίν νά έπισκομούνσν με τούς Τσιτσάρα.

Οι Μανιάτες παρασπένθησαν τότε στον άρχηγόν τους, τόν Πετρόμπεη, κι' αυτός, μη ξέροντας τίποτε γιά τις νυκτερινές άγορασολήσεις, πήγε νά διαμαυρηθί στον Κολοκοτρώνη.

'Ο Κολοκοτρώνης τού έξηγησε τούς λόγους πού τόν άνάγκασαν νά μετακινήσθ τούς Μανιάτες. Αυτό όμως τό θεωρήσε έ Πετρόμπεης γιά προσβλιτικό, καί λίγο έλικρε νά τρωθήξθ τί γατάκι του καί νά ρυξ ή πάνω στον Κολοκοτρώνη.

'Ο πονηρός όμως γέρος τού Μωρηά κρύπθ την ψωρομιά του, καθήσυχασε τόν Πετρόμπεη κι' έτσι έφυγε έκείνος ίκανοπομμένος. 'Αλλά τούς Μανιάτες δέν τούς έστειλ' καί πάλι στην παλιά τους θεία. Συγγρόνος είχε άποφασίσει νά έκδιωπήθ όν

νά καλά μαζί τους. Της γιά το γαμπρός της :

—'Α, αυτό δέν τό ξερά... της είπε σοβαρά ό Ρασούλ Ντυθάλ.

'Εκείνη γέλασε.

—Σωστά... Έκανε. Κι' έπειτα δέν θρέθηκε άκόμη ό γαμπρός της... Κι' όστόσο γνώρωσα κάποιον χθές τό άπόγευμα πού μου άρεσε πάρα πολύ!...

'Ο Ρασούλ την κίτταξε βαθεία άκά μάτια κι' άνατριχίασε.

—Μιλάτε σοβαρά, δεσποίνις... τή ρώτησε.

—Πολύ σοβαρά!... τού απάντησε θαρραλέα ή "Αννα.

—Δέν μπορώ νά τό πιστέψω...

—Μπορείτε.

'Ο Ρασούλ χλώμισσε.

—Δεσποίνις, φιθύρισε, είναι μεγάλη τιμή γιά μένα, μά έχω δώσει την καρδιά μου...

—'Αλήθεια ; σ' έναθε ή "Αννα. Καί την αγαπάτε ;

—'Ω, παράφορα!

—Τά συγκαρητήριά μου... φιθύρισε ή "Αννα με μισόσθητη φωνή κι' έσκυψε τό κεφάλι της, γιά νά κρύψθ τά δάκρυα της.

'Ο Ρασούλ δέν μπόρεσε νά κρατήσθ περισσότερο άπό ή την κωμωδία. Τά δάκρυα αυτής της νεάς είχαν προδώσει τό ελλικρινές αίσθημά της. Δειλά τότε, την έπιασε άπό τό χερι καί προχώρησαν λίγα θήματα. 'Η "Αννα έτρεμε άπό τή συγκίνησί της καί σε μία στιγμή, γύρισε τό κεφάλι της καί τόν ρώτησε :

—Είνε Γαλλίδα ; Είνε ξένη ; Πώς τή λένε, τή γυναικίκα, στην όποια δώσατε την καρδιά σας ;

—'Αννί! της απάντησε ό Ρασούλ καί την έσφιξε άπότομα στην αγκαλιά του.

'Η "Αννα, λίγο έλικρε νά λιποθυμήσθ άπό τή εσφνική εύτυχία της. Καί δίχως δυνάμεις έγειρε στό στήθος του καί σ'ήριξε τό ξανθό κεφάλι της πάνω στην καρδιά του.

ΠΩΛ ΛΑΚΟΥΡ